Яка вже там красуня з тої Анни?
Мадам Андро давно вже у труні.
А з гучномовця лине вечорами:
"О не співай, красуне, при мені!"

Вона стара. їй років півтораста.
І ось воно, посмертне рандеву, —
його арапський профіль з пінопласта
і тінь хреста від неї на траву.

Вона була красунею. А нині, —
одна з блискучих фрейлін при дворі, —
в маленькому містечку на Волині
лежить вона отут в монастирі.

Над нею вечір свічечку проносить.
І хмари йдуть, великі і сумні...
Як він благає, як він її просить:
"О не співай, красуне, при мені!"